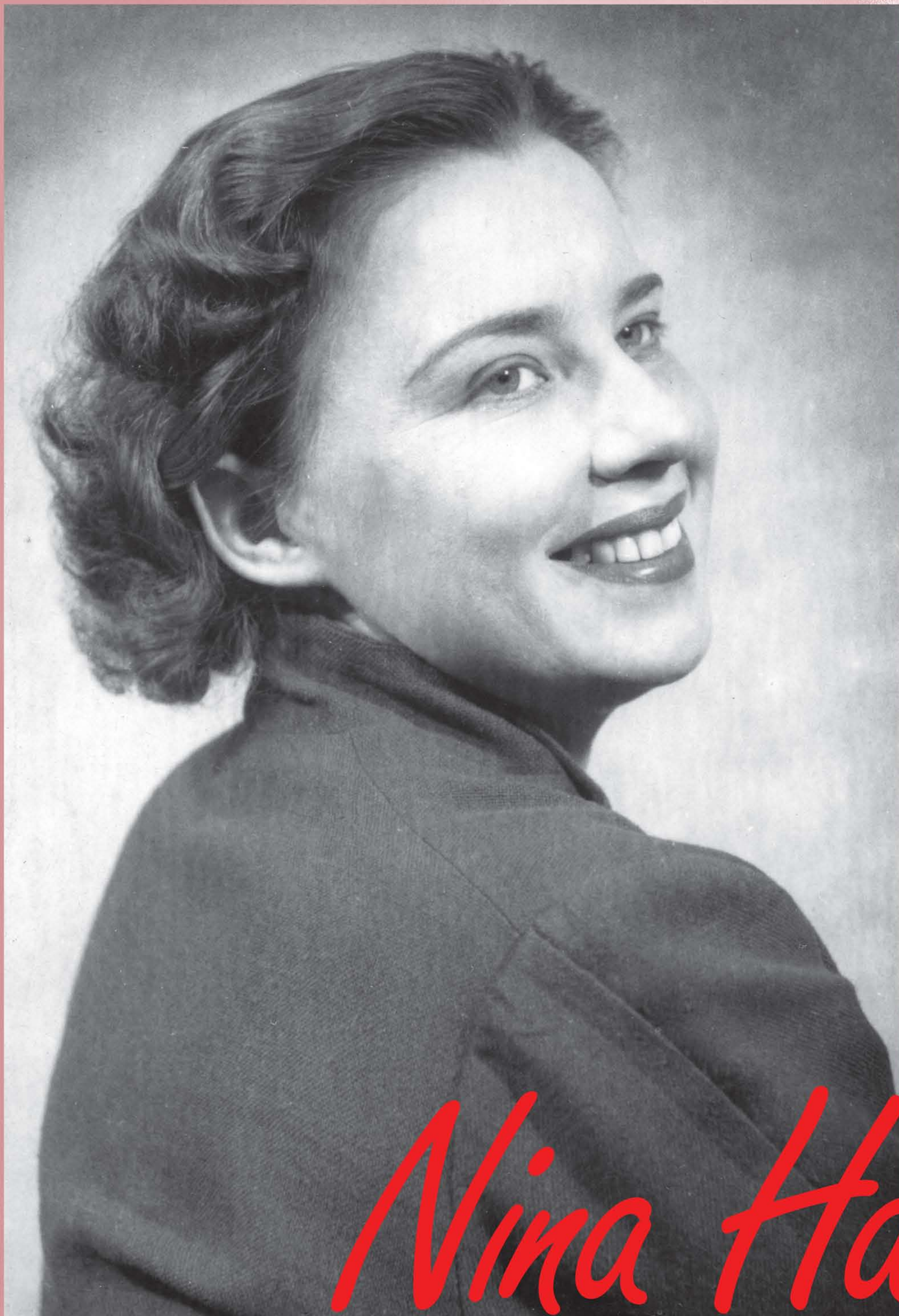

24. mája 1926 Brno

Štúdium operného spevu absolvovala na Štátnom konzervatóriu v Bratislave u Dariny Žuravleovej (1943 – 1948). V rokoch 1946 – 1988 bola sólistkou opery Slovenského národného divadla, vytvorila tu viac než osem desiatok profilových aj charakterových postáv mezzosopránového repertoáru. Od roku 1976 pedagogicky pôsobila na Vysokej škole múzických umení v Bratislave. Významná je aj koncertná činnosť umelkyne či jej spolupráca s Československým rozhlasom.

Nina Hazuchová

Mezzosoprán Niny Hazuchovej, timbrom opojný, mäkký, plastický, mal značný diapazón výrazu, takže s úspechom zdolával i dramatické verdivské pozície či charakterové príležitosti moderny.
(Pavel Unger, Hudobný život, 7-8/2001)

Spolahlivá technika, dostatočný rozsah, naturalizmu vzdialená výrazová kultivovanosť, muzikalita umožňujúca zvládnuť základné parametre belcantovej, verdivskej aj súčasnej opernej literatúry. Prvá slovenská Rossiniho Rosina v pôvodnej „mezzo podobe“ (šibalka bez stôp naivnej subrety), vášnivá Amneris, „skrotená“ Katarína v československej premiére Šebalinovho prepisu Shakespearovho Skrotenia zlej ženy. Spevákka s nezameniteľnou hlasovou farbou, pričom v prevažnej časti rozsahu sa zdalo, že z hrdla Niny Hazuchovej vystupujú osobité genetické znaky jej koreňov. Teplo južných nocí, horúci vzduch rozpálených stepí, zdanlivá a tajomná nekonečnosť priestorov.
(Jaroslav Blaho, Hudobný život, 5/2016)

Sympatickým rysom umelkyne bolo, že sa neuspokojovala s príležitosťami, ktoré jej poskytovala prevádzka opery SND. Viaceré krásne mezzosopránové árie, ktoré jej osud nedoprial na javisku, nahrála na rozhlasový záznam (napr. Dalilu, Leonoru z Favoritky, Lauru z Giocondy). Venovala i venuje sa tiež koncertnej činnosti, predovšetkým piesňovej tvorbe. Je jej blízka, lebo si nepotrpí na vonkajší efekt, ale na vnútorný obsah a na disciplínu.
(Vladimír Blaho, Hudobný život, 10/1986)

Často som sa zamýšľala, či som odvieďla dobrú prácu. Či som dokázala ľuďom niečo dať, či som vedela chytiť človeka za srdce a prinútila som ho prípadne rozmýšľať. A potom, keď na javisku nastal okamih pravdy – a verte, nestáva sa to tak často – vtedy ma premohol pocit veľkého uspokojenia, že jedine táto profesia bola tá pravá a správna.
(Nina Hazuchová v monografii Márie Tomanovej „Nina Hazuchová. Reminiscencie“, 2013)

Výstavu pripravil Divadelný ústav, 2016.

Autorka výstavy Michaela Mojžišová. Grafické riešenie Viera Burešová.

Dokumentálny materiál použitý na výstave je zo súkromného archívu Niny Hazuchovej a Archívu Divadelného ústavu.

Autori fotografií Gejza Podhorský, Anton Šmotlák, Jozef Vavro.

Absolventka konzervatória
Nina Hazuchová v absolventskom predstavení Gluckovho Orfea, 1948

S „patronkou“ svojich elévskych sezón a celoživotnou priateľkou Máriou Kišonovou-Hubovou

S kolegom Gustávom Pappom a jeho manželkou, klaviristkou Evou Pappovou

S Annou Peňaškovou pri nakrúcaní filmovej verzie Suchoňovej Krútnavy, 1975

S kolegynami pred obľúbeným predstavením „pikantnej“ Žobráckej opery od Benjamina Brittena (1977)

S ruským tenoristom Vladimírom Atlantovom, hosťom bratislavskej inscenácie Eugena Onegina

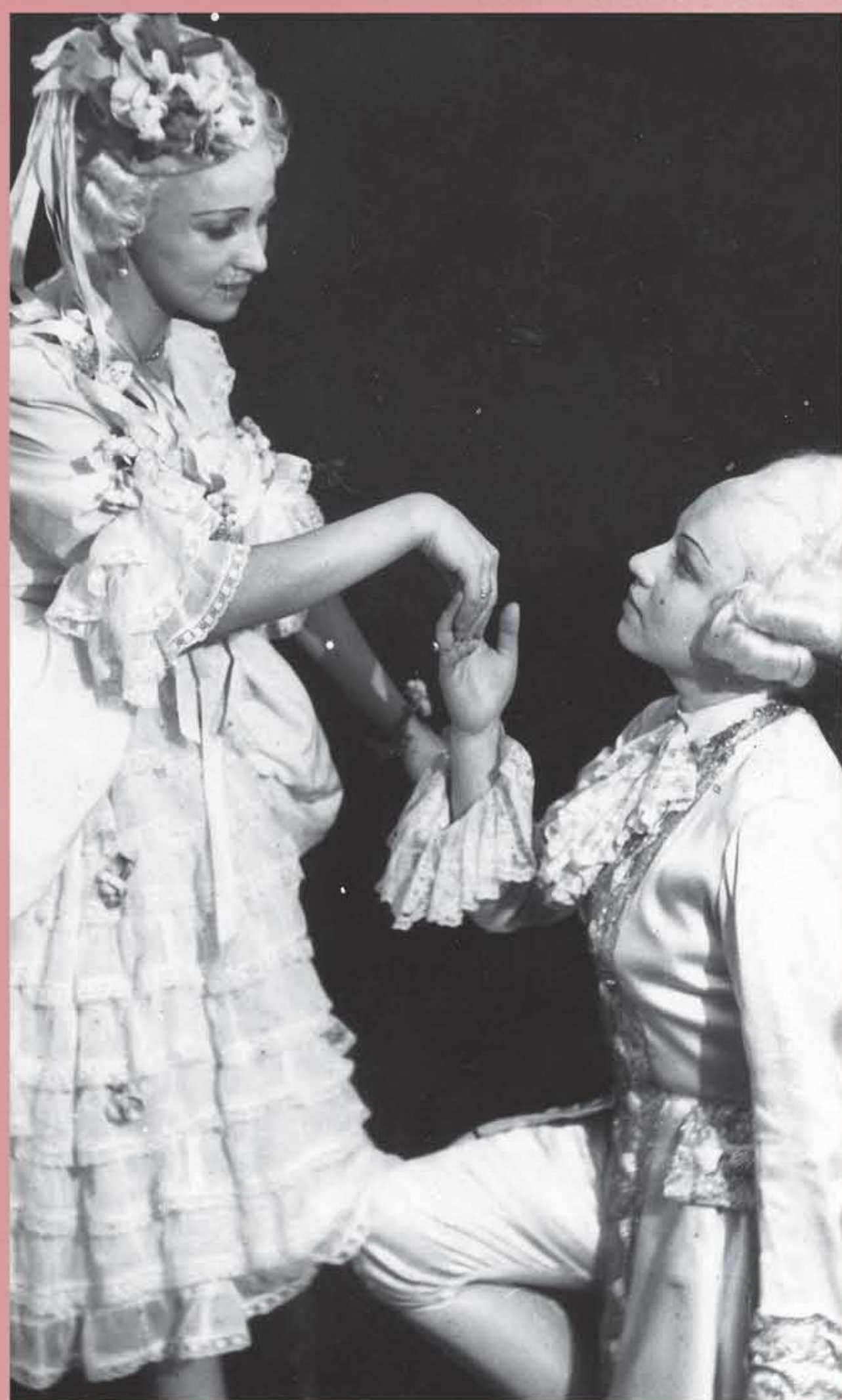
Zo zákulisia

Popri účinkovaní v SND sa Nina Hazuchová v bohatej miere venovala aj koncertnej činnosti.

Posledná javisková kreácia, Guvernantka v Čajkovského Pikovej dáme, ktorú vytvorila ako hosť (1989). Polinou, postavou z rovnakej opery, debutovala v SND v roku 1946.

Polina
Piotr Il'jič Čajkovskij: Piková dáma, 1946 (debut v SND)

Ludmila
Bedřich Smetana: Predaná nevesta, 1947
(doštudovaná postava)

Vesna
Nikolaj Rimskij-Korsakov: Snehulienka, 1947

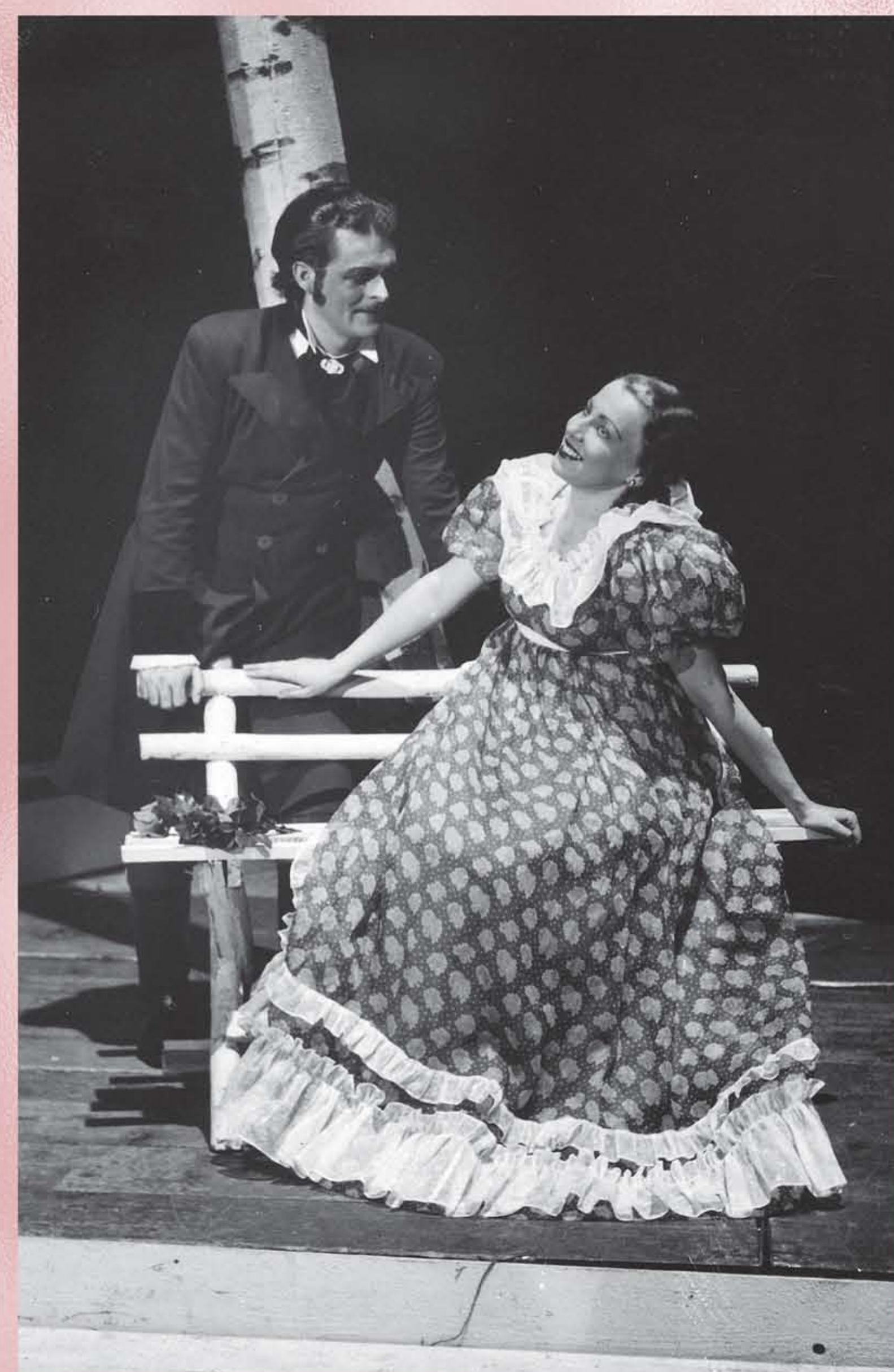
Azucena
Giuseppe Verdi: Trubadúr, 1947 (záskok, doštudovaná postava)

Prvé sezóny

Nina Hazuchová v prvých sezónach profesionálneho pôsobenia nespievala iba postavy, ktoré patrili jej veku a typu (Polina v Pikovej dáme, Vesna v Snehulienke, Siebel vo Faustovi a Margaréte, Oľga v Eugenovi Oneginovi). Svoju dvadsaťročnú tvár pretvárala líčidlami i na matky či staré ženy (Lucia v Sedliackej cti, Matka v Čertovi a Káči, Stará kľúčnica v Jakobínovi) a s gurážou, ktorá prislúcha iba mladosti, sa odvážila aj do kľúčových partov verdiovského mezzosopránového repertoáru (Azucena v Trubadúrovi, Amneris v Aide).

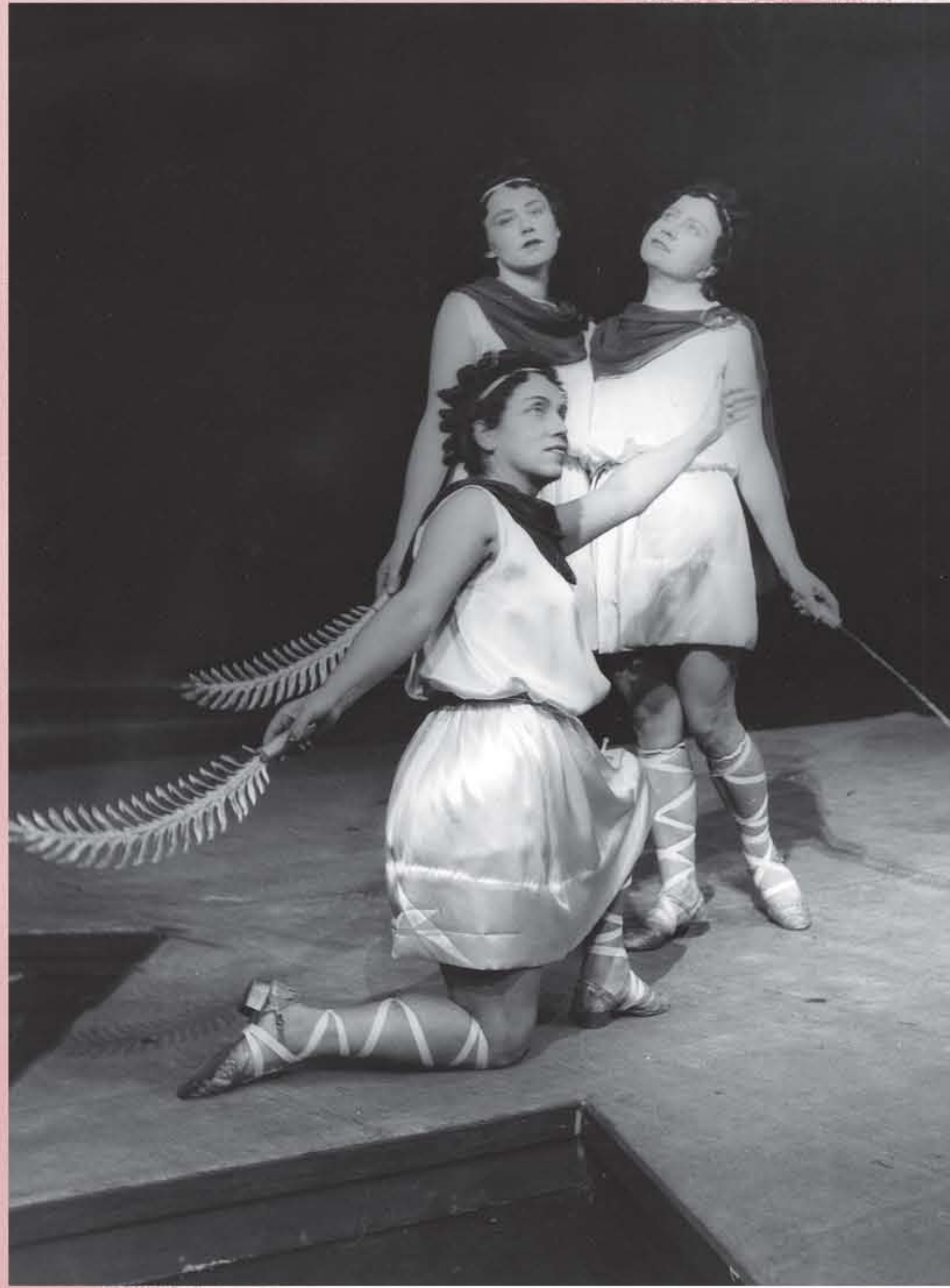
Amneris
Giuseppe Verdi: Aida, 1949
So Štefanom Hozom

Oľga
Piotr Il'jič Čajkovskij: Eugen Onegin, 1949
S Gustávom Pappom

Záviš
Bedřich Smetana: Čertova stena, 1949

Chlapec
Wolfgang Amadeus Mozart: Čarovná flauta, 1949
S Jankou Gabčovou a Boženou Suchánkovou

Nohavičkové postavy

Cherubín
Wolfgang Amadeus Mozart: Figarova svadba, 1955
S Franjom Hvastijom

Janko
Engelbert Humperdinck: Medovníková chalúpka, 1959
S Annou Martvoňovou a Helenou Bartošovou

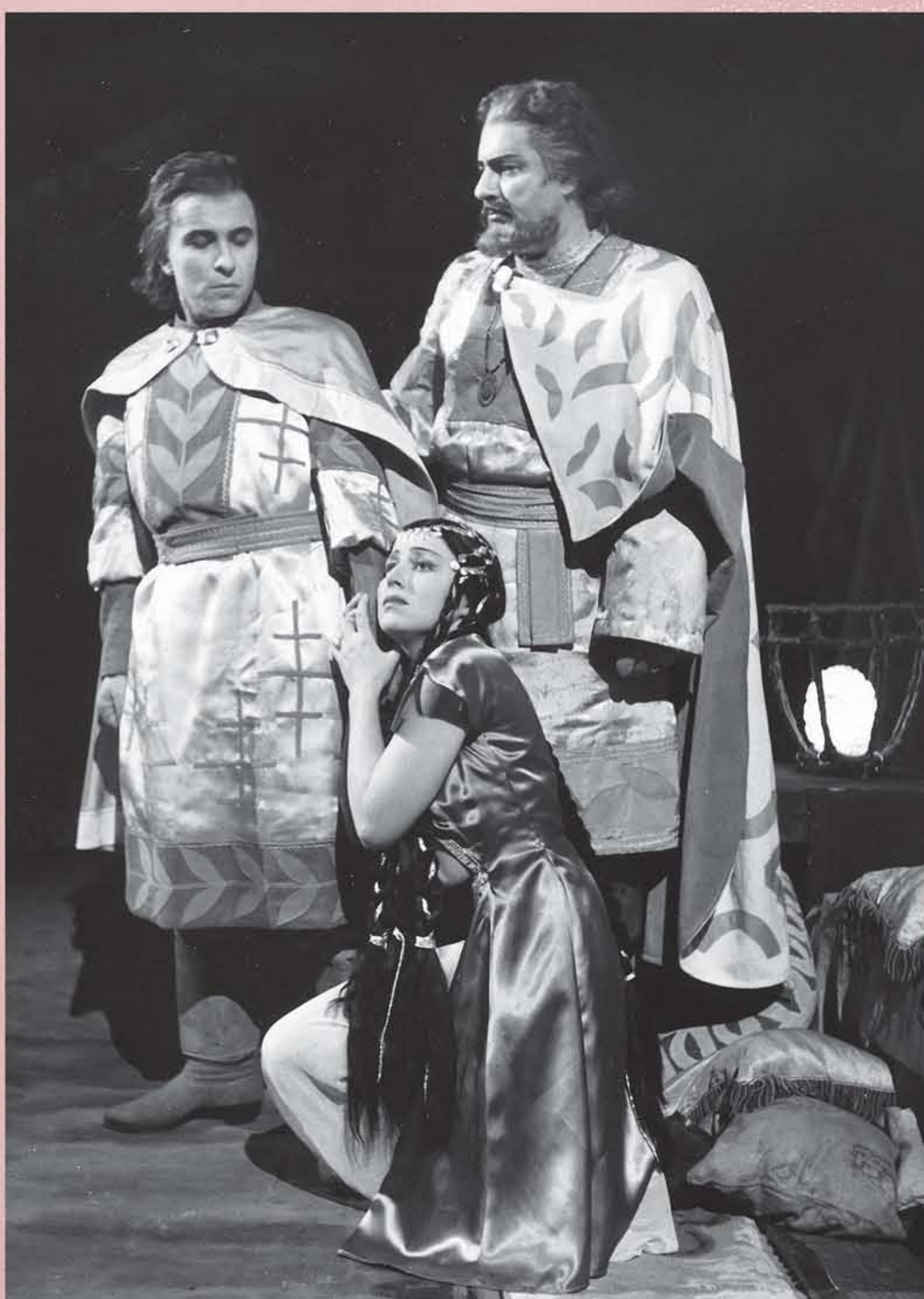
Niclaus
Jacques Offenbach: Hoffmannove poviedky, 1963
S Máriou Kišonovou-Hubovou

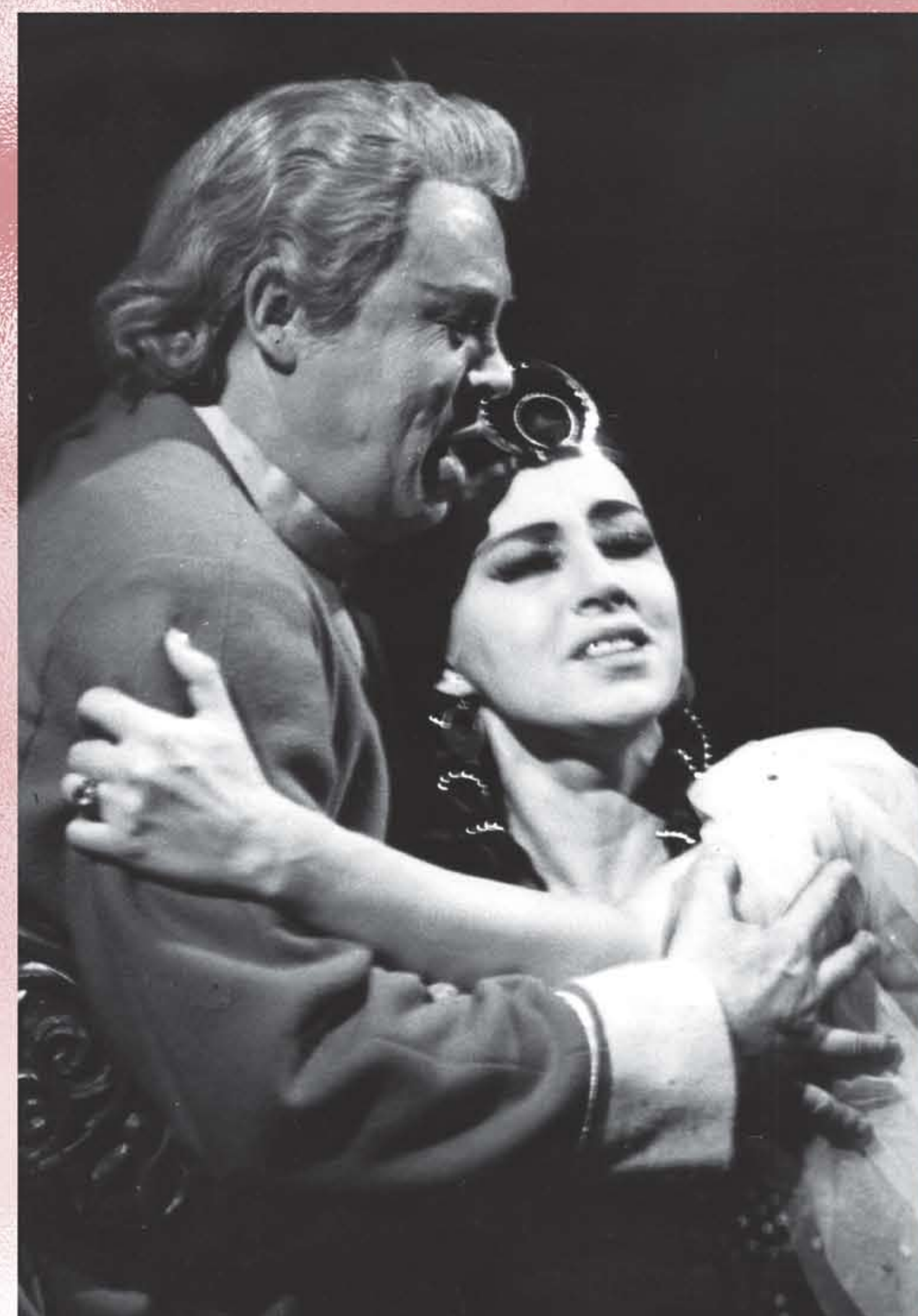
Cherubín
Wolfgang Amadeus Mozart: Figarova svadba, 1971

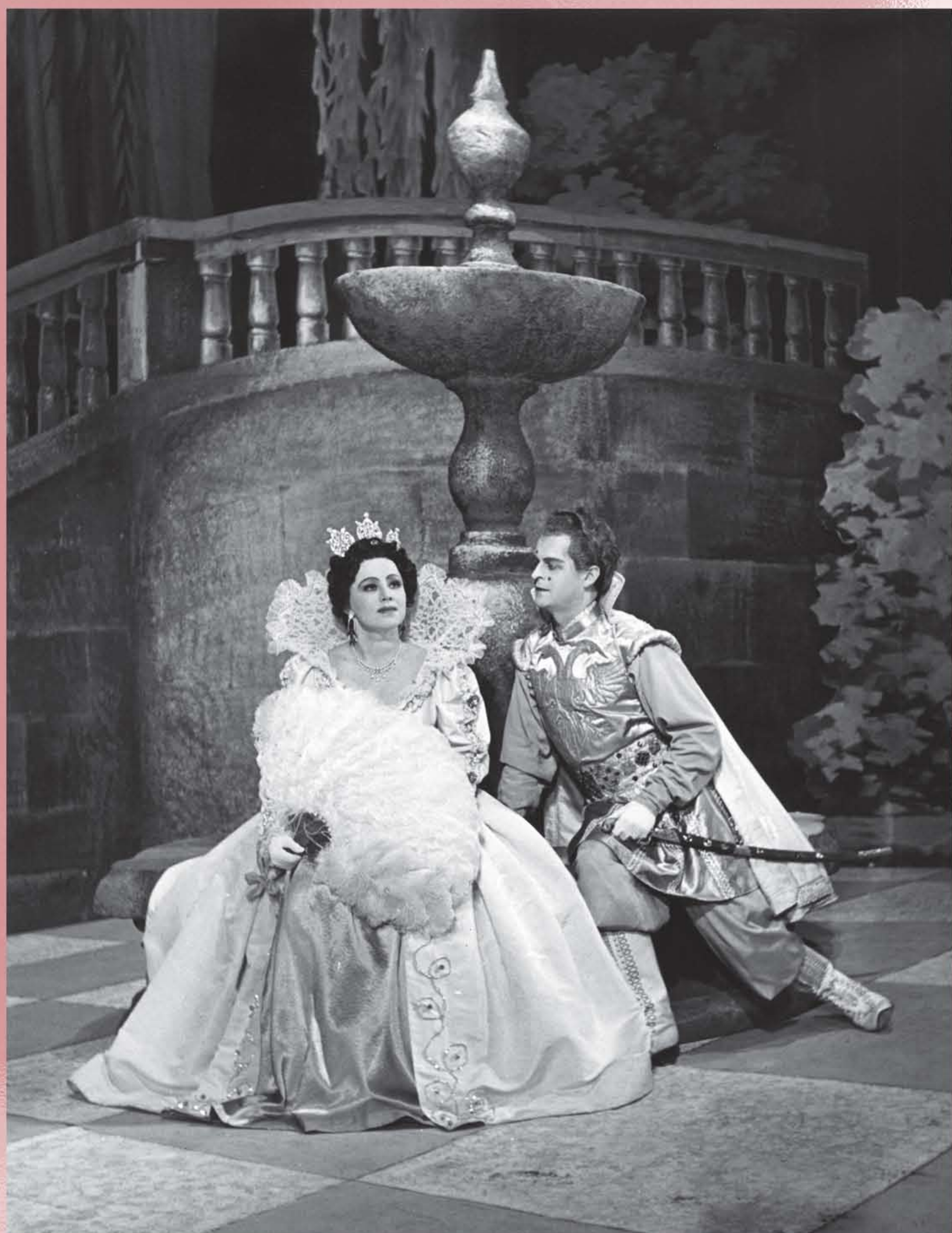
Oľga
Piotr Il'jič Čajkovskij: Eugen Onegin, 1952
S Margitou Česányiovou a Martou Meierovou

Končakovna
Alexander Borodin: Knieža Igor, 1952
S Lubomírom Havlákom a Emilom Schützom

Končakovna
Alexander Borodin: Knieža Igor, 1962
S Františkom Šubertom

Marina Mnišek
Modest Petrovič Musorgskij: Boris Godunov, 1954
S Gustávom Pappom

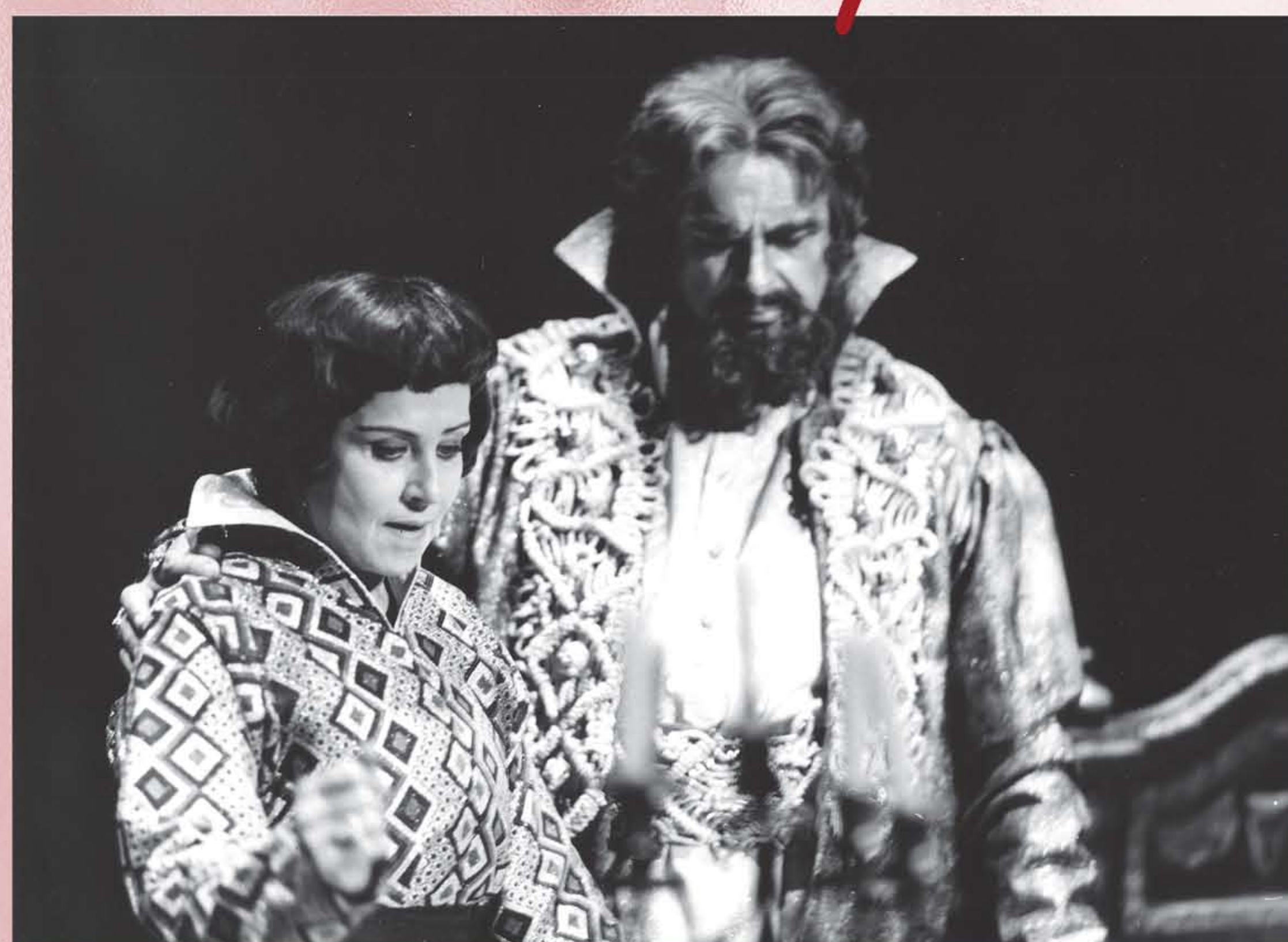
Fiodor
Modest Petrovič Musorgskij: Boris Godunov, 1954
S Václavom Nouzovským

Ruská opera

Jednou z Hazuchovej umeleckých domén sú celkom určite party v dielach ruských majstrov: v nich sa rozozvučal jej mezzosoprán slovanskou mäkkosťou a teplotou výrazu, tmavým, zádušným zamatom. (Jaroslav Blaho, Smena, 22. 5. 1976)

Eubava
Nikolaj Rimskij-Korsakov: Sadko, 1960
S Gustávom Pappom

Fiodor
Modest Petrovič Musorgskij: Boris Godunov, 1977
S Františkom Zvaríkom

Giuseppe Verdi

DIVADELNÝ ÚSTAV
BRATISLAVA

Flora Bervoix
Giuseppe Verdi: La Traviata, 1955
S Alexandrom Baránkom

Eboli
Giuseppe Verdi: Don Carlos, 1956
S Gustávom Pappom

Emilia
Giuseppe Verdi: Otello, 1958
S Margitou Česányiovou

Azucena
Giuseppe Verdi: Trubadúr, 1963

Amneris
Giuseppe Verdi: Aida, 1959
S Gustávom Pappom

Amneris
Giuseppe Verdi: Aida, 1978
S Elenou Kittnarovou

Nina Hazuchová bola vždy lyrickým mezzosopránom, farebne svetlejšim, zato plynulo znejúcim a prechádzajúcim z jednej polohy a registra do druhého, technicky bezpečne vedeným a natoľko pohyblivým, že dokázala zvládnuť aj výrazne dramatické a na vysokú polohu náročné party verdiovských heroín, ktoré by mali zostať pre ňu zakliate, nedostupné. (Vladimír Blaho, Hudobný život, 26. 5. 1986)

Carmen
Georges Bizet: Carmen, 1954
S Gustávom Pappom

Suzuki
Giacomo Puccini: Madame Butterfly, 1955
S Annou Martvoňovou

Amneris
Giuseppe Verdi: Aida, 1959

Profilové postavy

Rosina
Gioachino Rossini: Barber zo Sevilly, 1960

Amastris
Georg Friedrich Händel: Xerxes, 1969

Isabella
Gioachino Rossini: Talianka v Alžíri, 1965

*Máloktorá postava sa pre návštevníkov opery SND natolko spája s Hazuchovej interpretačnou podobou ako Oľga z Onegina. V jej podaní to nie je „jašo v sukniach“, má čosi zo snivosti Tatiany (prečo by inak za ňou šalel Lenskij?).
(Vladimír Blaho, Hudobný život, 10/1986)*

Oľga
Piotr Iljič Čajkovskij: Eugen Onegin, 1952

*Rozpory, ktoré v sebe
prináša charakter tejto
postavy, neženie
Hazuchová
do krajnosti ani
herecky, ani spevácky.
Číry zvuk jej
kultivovaného hlasu
nestráca na kráse
ani v dramaticky
najvypätejších
scénach. Jej Eboli je
predovšetkým
španielska dvorná
dáma, ktorú etiketa
zväzuje aj v ľudsky
najotrasnejších
momentoch.
(Mária J. Terrayová:
Slovenské divadlo,
5/1956)*

Muzikálne bezpečne zvládnutý spevácky part umožnil Nine Hazuchovej využiť všetky najjemnejšie finesy spevácke a prekresliť vo výrazovej stránke aj tie najrozdielnejšie citové stavy – od prejavov panovačnosti, hašterivosti a svojhlavosti cez bezradnosť a bezmocnosť až po najsubtilnejšie, sprvu vôbec neuvedomé záchvevy ľúbostného citu, ktorý naplno zažiaril v oddanom vyznaní v závere opery. (...) Rozsiahla škála registrov v speváckom výraze – bezmocná zlosť, zúrivy až škripavý hnev, túžba po odвете a pod tým všetkým až detinsky dojemná bezradnosť, vyčerpanosť z únavy, smädu a hladu, premáhaný plač – je protikladne kontrapunktovaná herecky priam bleskovými premenami mimickými aj pohybovými. (...) Aj z čisto speváckeho hľadiska rozozvučali sa Hazuchovej prekrásne sfarbené a zaoblené výšky, ktoré dávajú tušiť, že tento hlas má pred sebou ešte azda prekvapujúci vývoj pokiaľ ide o rozšírenie rozsahu smerom hore.
(Mária J. Terrayová, Slovenské divadlo, 4/1959)

Tretia žienka
Antonín Dvořák: Rusalka, 1953
S Tatianou Puškárovou a Mariou Koubovou

Lapaj
Leoš Janáček: Líška Bystrouška, 1958

Martinka
Bedřich Smetana: Hubička, 1960
So Štefániou Hulmanovou

Eva
Bohuslav Martinů: Veselohra na mostě, 1963
S Alexandrom Baránkom, Ondrejom Malachovským, Jurajom Wiedermannom a Annou Peňaškovou

Starenka Buryjovka
Leoš Janáček: Jej pastorkyňa, 1966
S Annou Martvoňovou

Česká
opera

Zuzka
Eugen Suchoň: Krútnava, 1952
So Zitou Frešovou-Hudcovou

Blagota
Eugen Suchoň: Svätopluk, 1960

Zuzka
Eugen Suchoň: Krútnava, 1965
S Annou Peňaškovou

Sofia Ivanovna
Ján Cikker: Vzkriesenie, 1962
S Bohušom Hanákom

Laetitia
Ján Cikker: Rozsudok, 1979
S Ľubou Baricovou

Slovenská opera

Slovenská opera

Dnes nám Nina Hazuchová dokazuje, že s rovnakou poctivosťou, s akou sa pred rokmi prevtelovala do postáv titulných alebo ťažiskových, kreuje teraz drobné postavičky charakterového typu. V serióznosti umeleckej prípravy, usilovnosti, ale aj sebakritickosti môže slúžiť ako krásny vzor mladej speváckej generácii. (Vladimír Blaho, Ľud, 28. 5. 1986)

Dr. Ruoffová
Ladislav Holoubek: Profesor Mamlock, 1966
S Jaroslavou Sedlářovou

Matka
Bartolomej Urbanec: Pani úsvitu, 1976

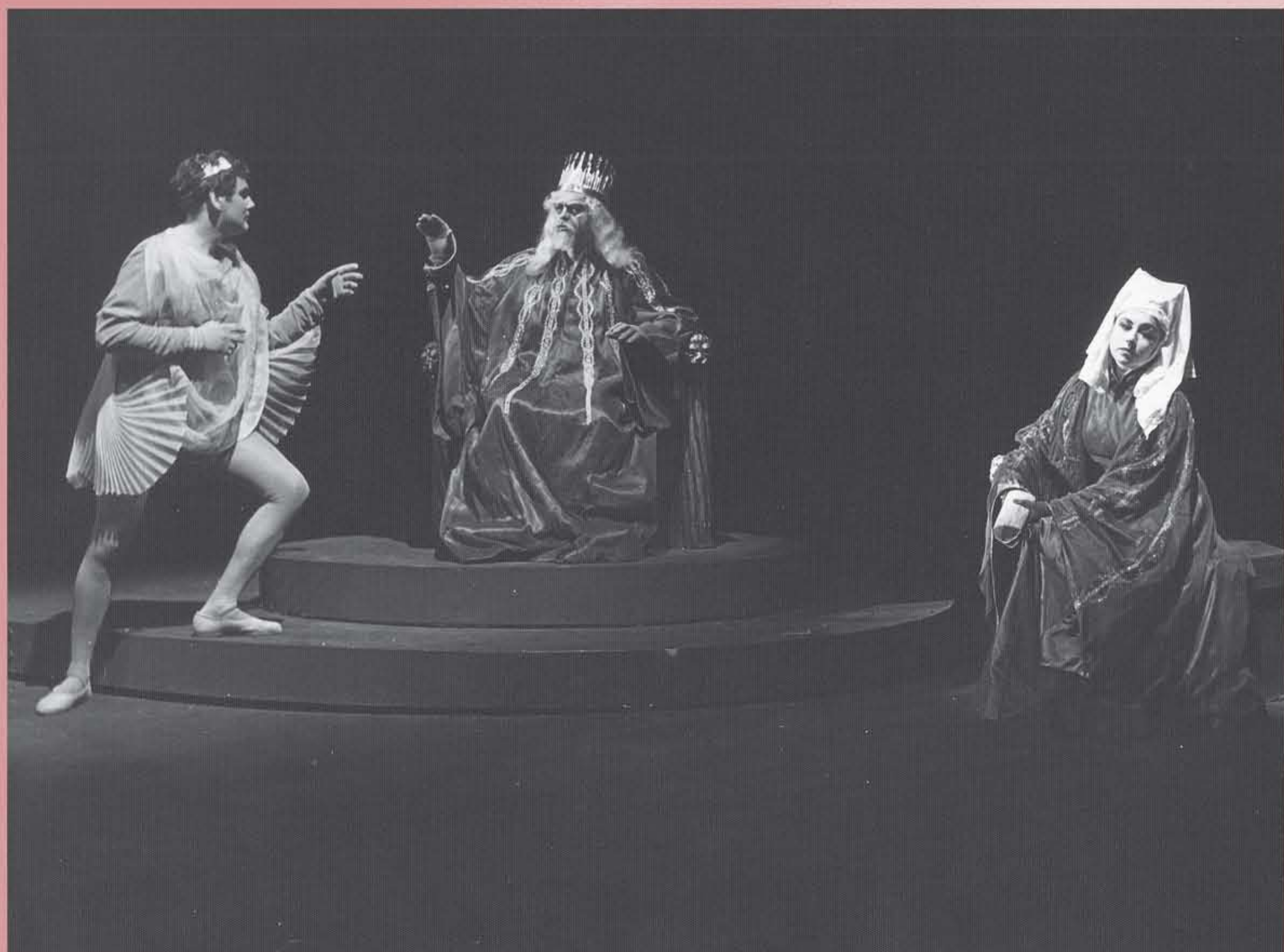
Matka
Tibor Frešo: Martin a slnko, 1975
So Štefanom Hudecom

Anna
Bartolomej Urbanec: Tanec nad plačom, 1979
S Ondrejom Malachovským

Villonova matka
Tibor Frešo: François Villon, 1986
S Rastislavom Uhlárom

Geneviève
Claude Debussy: Pelléas a Mélisanda, 1958
S Andrejom Kucharským a Jánom Hadrabom

Klaudia
Sergej Prokofiev: Pribeh ozajstného človeka, 1961
S Jánom Hadrabom

Dvadsiate storočie

Sekretárka
Gian Carlo Menotti: Konzul, 1966
S Yvettou Czihalovou

Katarína
Vissarion Jakovlevič Šebalin: Skrotenie zlej ženy, 1959
S Jurajom Martvoňom

Hermia
Benjamin Britten: Sen noci svätajanskej, 1962
S Gustávom Pappom, Ondrejom Malachovským, Tatianou Masarykovou, Annou Peňaskovou
a Bohušom Hanákom

Ciesca
Giacomo Puccini: Gianni Schicchi, 1968
S Jurajom Martvoňom